

ŽIV JE

Još ne počinje dan, a gromka se zapovijed ori: »Ustani i pođi!«
Slomljeno srce zakuca opet jedro i jasno,
Zakipjela snaga u svim žilama, raduju se kosti što bjehu satrvene.

Kamen je odvaljen – osjećam, znam.
Buktinja planu, punim sjajem blista, očima gledati ne da.
S usana trgnu se glasno: »Ne ubijaj me više! Ne vraćaj me natrag u grob!«

Ustao je i pošao k Tebi, Ocu svom. Ide pred nama.
Ne sjedimo više u tami, izišli smo i mi.
Sunce nek' pleše s nama, nek' plješće rukama!
Ljudi svi, zagrljeni, reći će: »Mir! Hoćemo mir!
Nema više mržnje, nema više pakosti ni rata.«
Svemir je zrno na Tvome dlanu, Mi nismo sami.

Rane su tu, gorke, duboke. Ali više ne bole.
Melem je njihov nebesko veselje i Božji mir.
»Proboli su srce moje, al' evo, opet tuče,
lupa snažno, kreće u boj.«

Reci riječ kao na početku i stvori naš svijet!
Daruj nam svjetlo, zapali zvijezdu da nas vodi,
daruj nam kruh na oltaru, sebe nam daj!

Pobijedio si nas i mi smo Tvoji,
Ostajemo zauvijek s Tobom,
Novi život dobili smo i mi svi.
Radost s visina prelijeva se na nas,
Pjevamo pjesmu, dižemo ruke: »Sveto je Ime Tvoje!«

Niko Bilić